

Israel Defense Forces/Wikimedia Commons

Israëls Dodelijke “Wond” (Eerste deel)

Jeruzalem in Profetie (Hoofdstuk Twee)

- Gerald Flurry
- [16-02-2017](#)

Vervolg van [“O Jeruzalem, Jeruzalem!” \(deel twee\)](#)

De burger van Israël staart uit zijn raam naar zijn natie, een traan in zijn oog en een knoop in zijn maag. Hij weet dat Israël in nood verkeert.

Het is waar dat voor de hele periode van de amper zes decennia van zijn bestaan, het land geen vrede heeft gekend. Maar zoals deze Joodse burger kijkt naar Palestijnse tieners en Israëlische soldaten die in de straten strijden, terwijl zijn oren gevuld worden met meertalig geschreeuw en het knallen van geweervuur, weet hij dat vandaag de situatie slechter is dan die ooit is geweest. Hij is bang dat Israël voorgoed is veranderd.

Israëls Geboorte

Laat we eens terugkijken naar Israëls recente geschiedenis.

Toen de Tweede Wereldoorlog was geëindigd, waren er veel Joodse vluchtelingen zonder een thuis. Het grootste deel van de wereld kreeg medelijden met deze Joden.

Na een bittere strijd in de Verenigde Naties, werd het land Israël tot een natie uitgeroepen. In 1948, toen Israël (Bijbels Juda —de naam Jood is gewoon een verkorte versie van Juda) tot een natie werd uitgeroepen, vielen de Arabieren onmiddellijk aan.

De Joden hadden geen echt leger. Ze verloren de oorlog na drie weken. Toen riepen de Arabieren vreemd genoeg op tot een tijdelijke wapenstilstand. Dit is precies wat Israël nodig had om zich opnieuw te bewapenen en zijn vermoeide manschappen te trainen—veel van hen burgers met geweren.

Kort daarna begonnen de Arabieren weer te vechten. Dit keer waren de Joden goed voorbereid en wonnen de oorlog snel.

Het was een WONDER van God. Veel van de Joden erkenden dat. Ze maakten in de daarop volgende jaren veel wonderen mee.

De Joden werd geprofeteerd dat ze in deze eindtijd een natie zouden hebben. Het moest dus wel gebeuren!

De Joden waren vastberaden strijders. Dit was hun eerste soevereine natie in 2.000 jaar. Alleen de dood kon hen hun nieuwe en enige thuisland nog doen opgeven.

Wil om te Vechten

Er bleven veel problemen bestaan tussen de Joden en Arabieren. De problemen werden in 1967 zo intens dat vrijwel elke natie ter wereld geloofde dat de Arabieren op het punt stonden Israël weer aan te vallen.

De Sovjet Unie spoorde Egypte sterk aan om aan te vallen. Egyptische troepen stroomden de Sinaï binnen en gaven de VN-strijdmacht opdracht te vetrekken. Er dreigde oorlog.

Egypte, Jordanië en Syrië hadden zich verenigd om een oorlog te beginnen. Dus voelden de Joden zich genoodzaakt om het eerst toe te slaan. Joodse gevechtsvliegtuigen vlogen Egypte binnen en vernietigden 300 Egyptische jachtvliegtuigen in drie uur. De Joden hadden toen de hele Sinaï, het Suezkanaal, Oost-Jeruzalem, de Westelijke Jordaanoever en de Golanhoogten in slechts zes dagen veroverd.

En weer had een reeks van WONDEREN door God de Joodse natie gered.

Toeristen begonnen Israël binnen te stromen. De staat werd voorspoedig en zelfgenoegzaam. De Joden werden in een vals gevoel van veiligheid gesust.

Eind 1973 negeerden de Joodse militairen serieuze inlichtingenrapporten dat de Arabieren weer zouden gaan aanvallen. De aanval gebeurde op 6 oktober—tijdens de belangrijke Joodse feestdag van Yom Kippur.

De Joden wonnen de oorlog in drie weken met veel hulp van de Amerikanen. Egypte was verslagen, maar niet vernederd. Opnieuw was Bijbels Juda OP WONDERBAARLIJKE WIJZE gered.

Maar spoedig daarna vond er een ingrijpende verandering plaats in Israël.

Menachem Begin werd in 1977 tot premier verkozen. President Carter overtuigde hem om de Sinaï terug te geven aan Egypte in de late 70-er jaren van de vorige eeuw.

Dat was het begin van het Israëliisch-Arabisch vredesproces. De Joden gaven land op voor een stuk papier.

De Berg Sinaï

Toen de Joden de Sinaï terug gaven aan Egypte, was dat waarschijnlijk met inbegrip van de Berg Sinaï, waar God de Tien Geboden aan Mozes gaf.

UIT DIT VURIGE SPEKTAKEL OP DE BERG WERD DE NATIE VAN ISRAËL GEBOREN! Het Sinaïgebied was de plaats waar de kinderen van Israël 40 JAAR LANG RONDTROKKEN omdat ze rebelleerden tegen Gods wet.

Nogmaals, de Bijbelse naam voor de moderne natie die Israël heet, is *Juda*. Maar de moderne afstammelingen van de oude Israëlieten omvatten vele naties—voornamelijk de V.S. (Bijbelse *Manasse*) en Groot-Brittannië (Bijbelse *Efraïm*). Met andere woorden, het Bijbelse Juda is vandaag slechts een klein deel van Israël. Amerika en het Britse volk zijn ook Israël. De profetieën over het Israël van de eindtijd zijn hoofdzakelijk gericht op die drie naties. (Voor 't bewijs, vraag ons gratis boek "*De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in de Profetieën*" aan).

De Verenigde Staten en Groot-Brittannië speelden beide een belangrijke rol bij het uitoefenen van druk op Juda om de Sinaï terug te geven aan Egypte, ook al waren onze voorouders onderdeel van Israël toen Gods wet op de Berg Sinaï werd gegeven.

De profetie verklaart dat die drie landen, Israël, de V.S. en Groot-Brittannië, samen zullen worden veroverd net voordat Christus terugkomt (Hosea 5:5). De Joodse natie moest door God worden gevestigd om die profetie in vervulling te laten gaan. Een wonder van God moest worden verricht.

Waarom verkeren deze drie naties in zulke ernstige moeilijkheden vandaag? HET TERUGGEVEN VAN DE SINAÏ AAN EGYPTE IS DE KERN VAN HUN PROBLEMEN!

Als God de Sinaï aan mij zou geven, zou ik het nooit terug geven tenzij God het bevel daartoe zou geven—wat Hij nooit zou doen, daar ben ik vrij zeker van. De hele wereld zou mij niet kunnen overhalen of forceren om dat te doen.

Die drie naties kijken naar mensen voor vrede en niet naar de geweldige God van de Berg Sinaï. HUN GESCHIEDENIS MET GOD IS VRIJWEL ZONDER BETEKENIS!

Geen andere natie op aarde werd ooit uitverkozen als Gods volk—uitverkozen *niet* als een *favoriet* volk, maar om de wereld tot God te leiden. Israël heeft God vreselijk teleurgesteld—zowel in de oudheid als in deze tijd. Spoedig zal God de naties straffen als nooit tevoren. Het volk van het Bijbelse Israël spreekt veel over God maar gelooft en gehoorzaamt Hem niet. Dat is vandaag de echte bron van al onze problemen. De naties van Israël zullen vallen vanwege dat ongeloof.

DE JOODSE NATIE WERD GEBOREN EN STAANDE GEHOUDEN DOOR GODDELIJKE WONDEREN. MAAR ZE WEIGERT NOG STEEDS OP GOD TE VERTROUWEN!

Vandaag, ondanks het feit dat de Joden de Sinaï aan Egypte terug hebben gegeven—een geschenk zonder weerga—is Egypte snel één van Israël's meest vijandige burens geworden. Dat zou ons toch te denken moeten geven dat je met het weggeven van land geen vrede krijgt.

Desondanks heeft Israël zich dezelfde mentaliteit aangemeten van zwakte en van het vertrouwen in mensen, in hun omgang met de Palestijnen die in Israël wonen. De Joden blijven doorgaan met het weggeven van land voor lege beloften van vrede. Het begon in 1993 op het gazon van het Witte Huis met een handdruk tussen de vroegere Israëlische Premier Yitzhak Rabin en de vroegere Palestijnse leider Yasser Arafat. Daar gaf Israël stukjes hard bevochten, strategisch belangrijk land weg in de *hoop* dat de Arabieren gewoon door *onderhandelingen* wel hun doel van de vernietiging van Israël zouden opgeven.

De Joden hebben ook Gaza, Jericho, Bethlehem en andere gebieden van de Westelijke Jordaanoever aan de Palestijnen teruggegeven. Het lijkt er op dat de wereld is vergeten dat die gebieden waren *veroverd in een oorlog* waarbij de Arabieren een poging deden om de Joden te vernietigen. Dit land-voor-vrede-proces is in de geschiedenis vrijwel ongehoord, behalve wellicht wat er is gebeurd in Zuid-Afrika.

God gaf Bethlehem—de geboorteplaats van Christus—aan de Joden. Door het “vredes”-proces, gaven ze het aan de Palestijnen. De Joden wezen Christus af en kruisigden Hem bijna 2.000 jaar geleden. Ze wijzen Hem vandaag nog steeds af. Maar ja, dat doen de meeste mensen die beweren Christenen te zijn.

De Joden hebben veel andere Bijbelse plaatsen aan de Arabieren terug gegeven. Amerika en Groot-Brittannië hebben hen sterk aangespoord dat te doen. Wij realiseren ons niet dat een dergelijk gebrek aan geloof de reden is dat alle volwassenen van het oude Israël moesten sterven in de Sinaï-woestijn.

Door dit hele proces, met de verschrikkelijk verkeerde naam van “vredes”-proces—waarbij land wordt opgegeven en afname van geweld niet merkbaar is—hebben Palestijnse leiders politici en media constant verteld dat ze een vredige coëxistentie met Israël willen, terwijl ze tegelijkertijd de vernietiging van Israël aan hun volk beloven.

Nu, na jaren van gokken met haar eigen grond, vindt Israël zichzelf ontdaan van eigendom en wilskracht, ondermijnd en bezoedeld door een beleid dat de fatale vermoeidheid van deze kleine natie voor iedereen zichtbaar heeft gemaakt. ■

Vervolg op [Israël's Dodelijke “Wond” \(Tweede deel\)](#)

Download of bestel nu uw gratis exemplaar van

Jeruzalem in Profetie

door hier te klikken.